

dána nebude neb nebude vykázán soudu souhlas všech účastníků, poněvadž jinak nelze určit schodek a eventuelní škody. Těchto podmínek tu není. Nemovitost nebyla prodána, dražební řízení bylo pro nedocílení nejmenšího podání podle § 151 odst. 3 ex. ř. zrušeno a stěžovatelka přihlásila jakožto zástupce berního eráru pohledávku ke dražbě, a s vyžádáním vadia souhlas neprojevila. Nelze pokládati za souhlas okolnost prvním soudem k odůvodnění opačného názoru uváděnou, že stěžovatelka žalobu o náhradu škody proti obmeškalému vydražiteli vzala zpět, ana žaloba před provedením dražby je předčasnou, ježto není vůbec známa výše schodku a eventuelní škody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Obmeškalý vydražitel ručí vadiem za schodek při nejvyšším podání, za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody jinak jeho obmeškáním způsobené (§ 155 odst. 1 ex. ř.). Schodek při nejvyšším podání a náklady na opětnou dražbu ustanoví z moci úřadu exekuční soud usnesením (druhý odstavec § 155 ex. ř.); škody způsobené obmeškáním vydražitelovým musí býti vymáhány žalobou u exekučního soudu (§ 155 odst. 2 ex. ř. úsudkem z opaku). Z toho plyne, že, dokud není tento žalobní nárok promlčen, nelze obmeškalému vydražiteli vydati vadium, leč souhlasí-li všichni účastníci. Nebylo ani tvrzeno, že nárok čsl. státu na náhradu škody již zanikl, zejména, že uhasl promlčením (§ 1489 obč. zák.), ani ze spisů to není patrné. Ježto zástupce čsl. státu nesouhlasí s vydáním vadia, nemohlo býti vráceno vydražiteli, třebas bylo dražební řízení zrušeno podle § 151 ex. ř.

Čís. 14105.

Jde o ryze majetkový nárok, domáhá-li se zletilé dítě na manželském otci zaplacení výživného za u r č i t o u dobu, po kterou se nemohlo samo vyživovati.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, R I 1642/34.)

Žalobě podle § 139 obč. zák. podané u o k r e s n í h o soudu zletilým manželským synem proti otci o zaplacení výživného za u r č i t o u dobu, po kterou se žalobce nemohl sám vyživovati, p r v ý s o u d vyhověl, zamítнув námitku věcné nepřislušnosti opřenu o ustanovení § 50 čís. 3 j. n., ježto žalobou je vymáhán nárok r y z e majetkový. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl. Z d ů v o d ů odvolacího soudu: Jde o závazek žalovaného vyvěrající z jeho poměru jako otce k žalujícímu manželskému dítěti. Uplatňují-li se tyto nároky žalobou, nejde o rozepři ryze majetkovou. Náleží proto rozhodovati v těchto rozepřích bez ohledu na výši zažalovaného výživného podle § 50 čís. 3 j. n. k výlučné příslušnosti sborových soudů první stolice. Poněvadž okresní soud nemohl se státi příslušným k projednání rozepře ani výslovnou úmluvou

stran, jest rozsudek i řízení jemu předcházející podle § 477 čis. 3 c. ř. s. zmatečné.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by o věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Nárokem ryze majetkovým ve smyslu § 50 odstavec druhý čis. 3 j. n. nelze rozumět jen nárok, při němž i právní základ i uplatňovaný předmět patří k majetkovému právu. Právním základem žaloby, o niž jde, jest sice osobní právo žalobce na výživu, jež mu přísluší podle §§ 139, 141 obč. zák. proti žalovanému jako jeho manželskému otci, než žalobce dovozuje z tohoto práva a uplatňuje žalobou nárok na zaplacení 300 Kč a 600 Kč. Předmětem sporu jest proto peněžitá pohledávka, tudíž majetkový nárok žalobcův, mající arcit' svůj zdroj v §§ 139, 141 obč. zák. Věcná příslušnost řídí se proto podle § 49 odstavec první j. n. výší žalobního nároku, t. j. 900 Kč, neboť jde o pohledávku jednotnou, spočívající na témže skutkovém a právním důvodu. V rozhodnutí čis. 1990 sb. n. s. vyslovil sice nejvyšší soud zásadu, že pro spor děda (báby), jímž domáhá se na vnuku (vnučce) plnění výživného, jest výlučně příslušným sborový soud prvé stolice (§ 50 odstavec druhý čis. 3 j. n.), než v rozhodnutí čis. 4040 sb. n. s. vyslovil v souhlasu s judikátem bývalého vídeňského nejvyššího soudu čis. 253 názor, že nárok manželčin na výživné o sobě jest nárokem ryze majetkoprávním, a není příčiny, by nebyl posuzován obdobně nárok zletilého syna proti manželskému otci. Ustanovení § 58 j. n. nepřichází v souzeném případě v úvahu, poněvadž se žalobce nedomáhá opětujících se požitků a plnění, nýbrž zaplacení výživného za určitou dobu, po kterou se nemohl sám vyživovati.

Čís. 14106.

Použil-li dlužník při zapravení dospělé splátky na dluh poštovní poukázky, musí připočísti poplatek za dodání. Neučinil-li tak a obdržel-li věřitel následkem toho méně, než mu patří, nesplnil dlužník splátku řádně.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, Rv I 2121/34.)

Soudním smírem ze dne 3. května 1933 zavázal se žalobce zaplatiti žalované firmě dluh 2.298 Kč v měsíčních splátkách po 100 Kč počínaje 15. květnem 1933 pod ztrátou lhůt a pod exekucí. První splátku 100 Kč odeslal poštou dne 15. května 1933, poněvadž dne 14. května 1933 byla neděle a v ten den poštovní úřad peněžní poukazy nepřijímal. Splátka došla žalovanou dne 16. května 1933, poněvadž však žalobce nepoukázal současně i poplatek za dodání, bylo žalované vyplaceno po srážce jen 99 Kč. Žalované, jež opřela svůj exekuční návrh o to, že nastala ztráta lhůt, byla povolena dne 26. května 1933 proti žalobci pro celou pohledávku mobilární exekuce. Žalobě o nepřípustnost exekuce vyhověly nižší soudy, odvolací soud z těchto důvodů: Podle čl. 325 odst. 1 obch. zák. a § 905 odst. 1 obč. zák. jest dlužník povinen plniti v místě svého bydliště. Na tom nic nemění ustanovení § 905 odst. obč.